

kendt under det. For ikke at blive mødt med den Indvending, at saadanne unge Mennesker paa 18 Aar kunde løbe om og lave Løjer med Navneforandring, har man dog bestemt, at „mindreaarige skulle have deres Forældres Samtykke“, — jvfr. § 2 i Slutningen — hvilket ogsaa nu kræves af Justitsministeriet. Dernæst have vi udvidet Lovforslaget med Hensyn til de Navne, der kunne vælges. Efter det oprindelige Lovforslag kunde man vælge det Navn, som ens Fader eller Bedstefader paa fædrene Side havde baaret, og — det glemte jeg før — Navnet paa en Ejendom, som har tilhørt vedkommendes Fader eller Bedstefader paa fædrene Side og endnu ejes af ham, der begærer Navneforandringen. Dette have vi udvidet til de tre Tilfælde, der omtales i vor § 1, a, b og c, nemlig for det første det „Tilnavn, hvorunder den paagældende selv er almindelig kendt“. Naar en Mand er almindelig kendt under et Navn, skal han kunne benytte denne Lovs lette Adgang til at faa dette Navn, selv om hverken hans Fader eller Bedstefader paa nogen af Siderne har baaret det. Dernæst skal han kunne antage paa den samme Maade et Stavnavn eller Tilnavn, der har været baaret i hans Slægt i opstigende Linie, og selv om det just ikke er hans Fader eller Bedstefader, men kun den ene af dem, der har baaret det, og selv om det ikke er paa fædrene men kun paa mødrene Side. Endelig skal han ogsaa kunne antage Navnet paa den faste Ejendom, som vedkommende ejer eller bebor. Vi have ikke forlangt, at det skulde være en Ejendom, som ogsaa har været i hans Faders eller Bedstefaders Besiddelse. Trods disse Udvidelser vil man dog sikkert give os Ret i, at vi ikke have aabnet Vej for Vilkaarlighed. Der skal i Forvejen være Tilknytning mellem den Person, der ønsker Navneforandringen, og det Navn, han ønsker; en Tilknytning altsaa, der ikke kan laves „for Tilfældet“. Derved mene vi, at man modvirker en fuldstændig Griben i Flæng efter Efternavne, som andre maaske have Ret til, der ikke bør krænkes. Thi heri er jeg ganske enig med den daværende Justitsminister, som tog en Dyst desangaaende med det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen), at man bør tage Hensyn til vel erhvervede Rettigheder ogsaa paa dette Omraade. Det er Hovedforskellen mellem det foreliggende Forslag og det fra i Fjor; de andre Forandringer ere af mindre Betydning, væsentlig indsatte for at undgaa Uklarhed eller for at imøde-

komme den højtærede Minister. Der stod f. Eks. i Fjor i § 2, at saafremt vedkommende Mand lever i Ægteskab, skal Begæringen om Navneforandring fremsættes af begge Ægtefællerne i Forening. Jeg vil just ikke sige, at dette er uklart, men derimod, at det er ubilligt; thi derefter skulde jo en Mand have sin fraseparerede Hustrus Samtykke til Navneforandring, og saa vidt jeg husker, paaviste Justitsministeren ogsaa den Gang det urigtige i dette Punkt. Det have vi derfor forandret saaledes, at han nu ikke blot ikke behøver sin fraseparerede Hustrus Samtykke, men heller ikke den Hustrus Samtykke, fra hvem han vel ikke er separeret, men som han dog ikke lever i Samliv med. I det hele taget have jo Hustruer ikke den samme Interesse i at forandre deres eget Navn som andre Mennesker, idet det jo er Skik og Brug, at de bære deres Mands Navn; selv om vi nok vide, at det er noget, de ikke ere nødte til at gøre. I § 3 er der gjort en Forandring, idet vi ganske gavede Ministeren Ret i hans Udtalelser i Fjor, som gik ud paa, at naar en Person søger Navneforandring, „skal“ Begæringen tillige omfatte dem af hans Børn, som ere under 18 Aar; i det gamle Forslag stod der kun „kan“. Derimod vil den højtærede Minister sikkert være enig med os i, at for vedkommendes Børn over 18 Aar bør det bero paa dem selv, om de ville have Navneforandring eller ej; det skal ikke være til Hinder for, at Faderen kan faa Navneforandring, at de ikke ville være med. De ere her flere uafhængige Personer, som derfor bør kunne staa uafhængige af hverandre, ligesom det ogsaa nu er givet, at en Broder kan faa Navnebevilling, uden at hans Brødre søge med. Vi have ogsaa tilføjet en ny § 4, som let vil forstås; den tilsigter kun at klargøre, hvad der skal forstås ved Forældre eller Slægtninge i opstigende Linie over for de forskellige Slags Børn, søgte eller uøgte. — Vi have dernæst tilføjet en ny § 7 saalydende: „Regeringens Ret til at meddele Bevilling til Navneforandring vedbliver uforandret, kun at den fremtidig bevilges gennem Overøvrigheden og uden Betaling.“ Vi ere der gaaede videre end det forrige Forslag, der begrænsede den foreslaaede Lettelse i Adgangen til at faa et nyt fast Tilnavn til disse bestemte Tilfælde, som omhandles i § 1, skønt der dog vil kunne være mange Mennesker, som ikke kunne benytte den, fordi de ikke selv eller i deres Familie have et fast Stavnavn. For at lette dem dette og for at indføre en